

NOG MEER MOOIS

DO 12
MAA

DE NWE TIJD
ZEG ME HOE HET MOET

Zeg me hoe het moet is een intieme, herkenbare voorstelling over twee vrienden die elkaar al jaren kennen, maar merken dat hun vriendschap onder druk staat.

In een mix van humor, kwetsbaarheid en scherpe dialogen onderzoeken ze waarom het zo moeilijk is om eerlijk te blijven tegenover de mensen die het dichtst bij ons staan. De voorstelling toont hoe kleine misverstanden kunnen uitgroeien tot grote stiltes, en hoe verlangen naar verbinding soms botst met angst om gekwetst te worden.

Het resultaat is een warme, menselijke en soms pijnlijke zoektocht naar nabijheid, begrip en het heruitvinden van elkaar.

ZA 28
MAA

NASTARAN RAZAWI KHORASANI & THEATER
ROTTERDAM THIS IS NOT A DANCE

Een krachtige, indringende voorstelling over dansen in een land waar dans verboden is.

Via stemmen van Iraanse choreografen en dansers toont ze hoe creativiteit, verzet en lichamelijke expressie blijven bestaan ondanks censuur en gevaar.

Terwijl muziek en licht steeds intenser worden, probeert Nastaran haar eigen lichaam te bedwingen. De voorstelling wordt zo een ontroerend eerbetoon aan bewegingsdrang, vrijheid en de moed om te blijven creëren, zelfs wanneer dat niet mag.

Briljante visuele vertaling van verboden dans.

— Theaterkrant.nl

DO 29
JAN
2026

WOLF WOLF
NOOIT NOOIT

cultuurcentrum
CasinoKoksijde

Je staat op het punt om een archief te betreden. Geen stoffige kelder vol dikke kasten waar je met een mondmasker doorheen moet, maar een levend geheugen.

Het theater als “overleden dierbare”

Het vertrekpunt van deze creatie is even concreet als melancholisch. Het archief van NTGent, een instituut dat inmiddels zestig jaar bestaat, moest verhuizen. In dat proces wordt er onverbiddelijk geselecteerd: dozen worden leeggehaald, oude decors belanden in de container, en kostuums die decennia aan de kapstok hingen, worden verkocht. Alleen wat gedigitaliseerd kan worden – tekst en foto’s – krijgt een ticket naar de toekomst. De rest? Dat dreigt onherroepelijk te verdwijnen.

WOLF WOLF benaderde dit archief niet als een stapel papier, maar, zoals zij het zelf omschrijven, “als de nalatenschap van een overleden dierbare”. Vijf acteurs besloten tot een megalomane daad: als het fysieke archief verdwijnt, dan leren wij het toch gewoon volledig uit ons hoofd? Want als iets in je hoofd zit, kan niemand het je nog afpakken.

Het archief als snoepwinkel

Wat volgt is geen droge geschiedenisles, maar een explosie van spelplezier. In de recensies wordt de voorstelling geprezen om haar “geestige, intense en grillige” karakter. Pzazz.be schreef hierover: “Het archief als een soort snoepwinkel waarin de spelers verrast werden door de vele documenten uit het verleden... De voorstelling is geestig, intens, grillig, rijk en verrassend.”

Het is bijzonder om te zien hoe een generatie die opgroeide met ‘scrollen en surfen’ zich zo vastbijt in de analoge resten van het verleden. De Morgen merkte dit treffend op: “Vergis u echter niet: in de scrollende en surfende millennials schuilen oude zielen. Hun strijd tegen de vergankelijkheid – van het theater, van het leven – is door en door romantisch.”

In de voorstelling worden de jonge honden bijgestaan door de archivaris op leeftijd (gespeeld door Fabrice Delecluse), de “sleutelbewaarder” die ziet hoe zijn levenswerk langzaam verdampt. De wisselwerking tussen zijn breekbare herinneringen en de tomeloze energie van de rest van het collectief zorgt voor een ontroerend contrast. In de woorden van Etcetera: “Hoogstens lijkt er eensgezindheid rond het idee dat elk menselijk wezen zijn eigen repertoire is. Dat wij het archief zijn, niet wat we opslaan in rekken en dozen.”

De kunst van het onthouden

Theater is per definitie vluchtig. Een voorstelling bestaat alleen op het moment dat zij gespeeld wordt, voor je ogen, in deze zaal. Zodra het licht dooft, blijft er enkel een herinnering over. WOLF WOLF vecht tegen die wetmatigheid. In een interview vertelde Imke Mol: “Je wil tastbare herinneringen bijhouden omdat je je geheugen niet vertrouwt. ‘Nooit nooit’ gaat over proberen bewaren en tegelijk onherroepelijk verliezen.”

Het resultaat is een caleidoscopische avond. Van de discoklassieker “Je veux mourir sur scène” van Dalida tot de kleinste regieaanwijzing uit 1974: alles krijgt een plek in deze “puzzel van flarden”.

Je gaan dadelijk samen met de acteurs die stoffige dozen openmaken. Niet om stil te staan bij wat was, maar om te vieren wat we kunnen onthouden. Want zolang er gespeeld wordt, is niets écht verloren.

CREDITS

tekst, regie en spel: Imke Mol, Mitch Van Landeghem, Flor Van Severen, Naomi van der Horst, Fabrice Delecluse | scenografie & licht: Gilles Pollak | compositie: muziek Geoffrey Burton | eindregie: Suze Milius | outside eye: Yves Degryse | regie-assistentie: Katelijne Laevens | kostuums: Marij de Brabandere | productie: NTGent

duur: ca. 100 min.

